

Jsem horník v dole. Světlo hoří modře.
Voskové krápníky ukapávají a naboptnávají -

slzy, které lůno země
vypocuje z hloubí své nudy.

Zahalují mě černé Netopýří vánky,
šály v cárech, lhostejné vraždy.

Lepí se na mne jak peří. Stará jeskyně s vápenými
Rampouchy, ta stará ozvěnářka.

I mloci jsou tady bílí, Ti svatí Josífkové.
A ryby, zdejší ryby - panebože!

To jsou tabulky ledu, záludné nože,
fanaticky zbožné piraní, co u prvního..

..přímání pijí ze živých prstů mých nohou.
Svíčka

Polkne a zas vyšplhá se vzhůru, ne moc
vysoko; škálou žlutí zahřeje srdce.

Ó lásko, kde ses tu vzala ty?
Ó embryo, které nezapomínáš ani ve spánku,

..že jsi v děloze napříč. V tobě krev kvte čistě,
rubíne.

Bolest, do níž procitneš, není tvoje.
Lásko, lásko,

naši jeskyni jsem ověsila růžemi. Vystlala hebkými koberci -
Poslední viktoriánka.

Ať olovnice hvězd klesnou k svému temnému urční,
ať atomy rtuti, která mrzačí,

odkapávají do strašné studny, ty jsi ten spolehlivý,
o nehož se dálky opřou a budou mu závidět.

Jsi dítě ve chlévě.